

New York vás naučí uvažovat s nadhledem

Jinak než ve velkém se v New Yorku o New Yorku uvažovat nedá. Vysoké budovy, rozlehlá prostranství, velké výkladní skříně, široké ulice, obří porce jídla, objemné nádrže na vodu, gigantické mrakodrapy a hlavně nekonečné sny těch, kteří zde žijí. Když jdete po ulici, máte pocit, že se vám roztahuje hrudník, že se celí rozpínáte při vědomí toho, kým jste...

Guggenheim Museum:
provokativní „bílá spirála“

„Zdá se, že kultura je ve vzduchu jako součást počasí,“ napsal o New Yorku spisovatel Tom Wolfe. Souhlasím, snad bych jen slovo kultura zaměnila za množné číslo: kultury. Kráčíte rozlehlou avenue a cítíte, že vám na zádech začala rašit křídla, křídla naděje, která vás zvednou a pohodlně donesou až k vašim snům. Ve vaší skeptické evropské mysli narůstá dojem, že možné je vše. Stačí chtít, stačí vědět, co chci, stačí se jen trochu namáhat.

Rozpuštění v davu

New York je místo spojené s nadějemi, které jsou zhmotněny v majestátní Soše svobody. Město, které se stalo mojí láskou, protože jedinečným způsobem spojuje historii s budoucností. Město, které podobně jako Prahu, můžete projít stokrát a stále budete objevovat tisíce úžasných detailů, kterých jste si nikdy předtím nevšimli. Město, které pulsuje svým zrychleným rytmem ve dne i v noci. Město plné moci i nemoci,

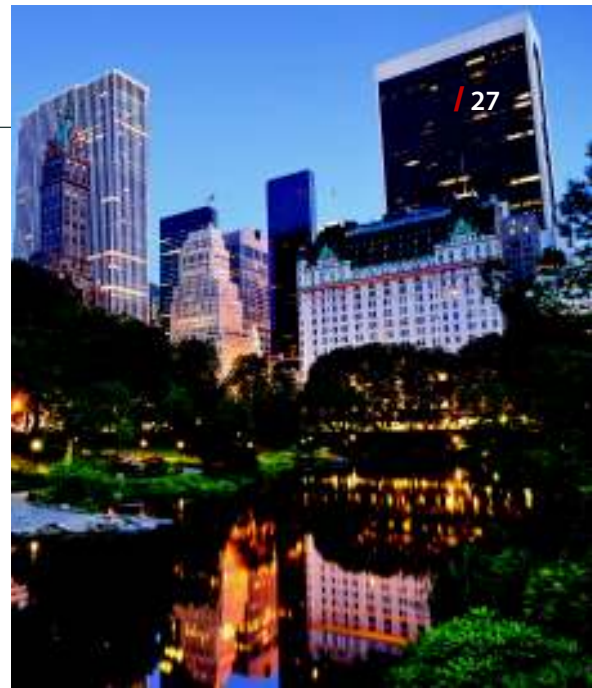
přetékající pocity, útočící na city, jednoduše Big City. Miluji tu rozmanitost. New York má schopnost osvobodit mne ode mne samé. To, o co člověk pracně usiluje při meditacích, může město vykonat za vás. Skrze pestrost kultur a přelidnění vám poskytne zážitek splynutí s jeho tepem. Samota všech jedinců je tak evidentní a tak nahuštěná, že vám ty individuality začínají splývat a vy se cítíte být nepostradatelnou součástí většího celku. S přijetím toho, že jste se tu úplně rozpustili, začne ožívat váš osobitý životní příběh, jeho nevratnost a jedinečnost.

V jednotném rytmu

Protože znáte New York z mnoha amerických filmů, díváte se na něj jako na filmovou kulisu a sebe pak můžete spatřit jako filmového hrdinu v příběhu s otevřeným koncem. Je jenom na vás, jakým způsobem ten příběh dotvoříte, zda ho vůbec chcete tvořit aktivně, anebo se necháte unášet proudem toho, co vás potká.

Jedno z nejkrásnějších míst je pro mě Guggenheim museum, které navrhl Frank Loyd Wright a které je provokativně postaveno jako velická bílá spirála klenoucí se navzdory všem rovným kostkám kolem. Když do něj vejdete, obklopí vás úplně čistý, světlý prostor. Světlo na vás dopadá prosklenou střechou, a pokud se na chvíli zastavíte u fontány ve tvaru oka, která je umístěna dole v budově, a rozhlédnete se po stoupajících rampách, které lemují celý prostor, povšimnete si, že lidé proudící nahoru a dolů jakoby stékají v jednotném tempu – a zase je tady ten pocit energie a proudu jako ve městě. Jeden americký student výtvarné vysoké školy mi vysvětlil, že rampa stoupá v takovém úhlu, aby se všichni lidé pohybovali přibližně stejnou rychlostí, což vytváří dojem, že kolem vás protékají.

Krom strohých budov Lincoln centra, kam můžete zajít na špičkový balet, koncert klasické hudby i na moderně pojatou činohru, nikdy neopomenu navštívit tzv. MOMU. Moma aneb Museum of Modern

Nedělní piknik v Central parku

Arts skrývá nejen poklady, jimiž jsou díla Moneta, Cézanna, Chagalla, Matisse a Van Gogha, ale je celkovou přehlídkou přístupů k moderní architektuře, sochařství a kultuře jako takové.

Když životní změnu, tak tady

New York skrývá prostor pro náhodná setkání, která mohou být stejně tajemná a vzrušující jako město samo. Loudám se ulicemi Manhattanu a hledím na pobíhající lidi, kteří vypadají, jako by vypnuli přítomnost. Běží za cílem, který leží daleko před nimi, nebo utíkají minulosti, která se valí za nimi a ze které by nejraději vyklouzli. V poklusu nevnímají, že žijí v jednom z nejhezčích měst světa. Kolem mne proudí pestré davy: lidé hubení i tlustí, malí, velcí, černí, bílí, Asiaté, bezdomovci, studenti a pouliční vědmy, manažeři, kteří si v polední pauze vyběhli na sushi, chudí, bohatí, cvoci, prodavači, mesiášové se smradlavými nohama a umělci. New York je ideální místo pro transformaci, která s sebou

nese bolest z toho, že něco starého umírá, i radost z toho nového, co vzniká. Tuhle bolest smývá šum města, vůně jídla a drahých parfémů.

Prozření v Central parku

Když se pak povaluji v Central parku a pozoruji nedělní piknik americké rodinky, kluky, co hrají baseball, lidi všech ras a věků, kteří si přišli zabíhat, prodejce, kteří nemají zuby, a modelky, které nemají špeky, uvědomuji si, že velké sny, stejně jako malé krůčky často zanedbáváme. Je dobré myslet ve velkém. Skýtá nám to odstup, radost a nadhled. A je dobré následně podniknout malé krůčky k tomu, aby se naše sny mohly uskutečnit. V New Yorku jsou miliony lidí, kteří umí velice dobře to samé, co umíte vy, takže na vás samo město tlačí, abyste dokázali znát, pojmenovat a prodat svojí hodnotu. Musíte něco umět, nebýt líní a neustále se zlepšovat.

Proč je náš přístup často obrácený? Máme tendenci vysnit si takový sen, který je „tak akorát“, nikoho neurazí, ale ani příliš nemotivuje, a pak chceme udělat obří skok, abychom toho našeho snu co nejdříve dosáhli. Kolik stresu vyplývá jednoduše z toho, že chceme být dál, než jsme? Chceme na jednu umět víc, než umíme. Chceme být lepší, než v danou chvíli můžeme. Chceme mít dodělané školy, lepší auta, splacené domy, umět jazyky, chceme, chceme, chceme... A tak na vás mám z New Yorku, opojená šíří moře a volám: „Přestaňte alespoň na chvíli chtít, pojďme zas chvíli snít.“ Třeba pak přestaneme hnít a začneme zase s chutí něco dělat.

AUTORKA

Magdalena Vokáčová

Autorka je koučka, trenérka

a arteterapeutka, www.vokacova.com